

Bananen

Novell

Simon K. Jensen

Bananen

Jag sitter ensam vid ett av de små hörnborden, och jag är så otroligt lycklig just nu. Det känns som att det aldrig ska gå över. Framför mig ligger fortfarande den skrynkliga och högst illegala reklamfoldern. *Världens bästa "restaurang"* står det, och det är sant. Jag har varit här i snart tre timmar, och jag har sett folk få de mest märkvärdiga sakerna serverade. I broschyren står det att "kocken", som även är ställets ägare, har en aldrig tidigare skådat förmåga att servera precis det gästerna vill ha. Att få sin egen "rätt" är naturligtvis den största sensationen. Men att sitta kvar en lång stund och bara titta på vad de andra får är också en upplevelse man aldrig kommer att glömma. Det verkar inte finnas några gränser alls.

Många besökare anländer skämtande, på gott humör, men även med den skepsis man har när någon påstår sig vara bäst i världen. Ägaren kommer fram till vartenda bord och växlar några ord med varje gäst innan han försvinner in i "köket". Han ser sträng ut, men när han ler förstår man att det hans ansikte utstrålar är *koncentration* i sin renaste form.

För en timme sedan blev en ung man serverad ett hajhuvud på ett jättelikt fat, med tänder och allt. Det såg skrämmande ut, men han blev fullständigt extatisk, slutade prata med sin flickvän och sjönk in i anrättningen. Han åt med en rovdjurslik motorik, som en av Hollywoods vampyrer strax innan offrets hjärta slutar slå.

En äldre herre i glänsande grå kostym fick en karaff med vin samt ett glas. Inget annat. Hans sällskap hade delats upp (vissa "rätter" serveras av hygieniska skäl i de angränsande lokalerna) men jag minns att det från början hade funnits rätt många skeptiker vid det bordet, möjligen är de alla släktingar till den äldre mannen. Jag tror han har födelsedag. Han pratade högt om stället, och lite nedsättande.

– Ja, ja, låt oss nu se vad det är jag betalar för innan vi jublar för mycket. I min ålder har man varit med om det mesta och jag skulle bli väldigt överraskad om det är något jag inte har upplevt förut. Min gissning är att det är en bluff.

Alla nickade och skrattade och mannen fortsatte gnälla ett bra tag. De första i sällskapet fick sina rätter. Några försvann.

Sedan kom vinet. Han hällde upp ett glas, luktade till vätskan och tog en klunk. Då stelnade leendet, hans läppar blev smala ett kort ögonblick, och sedan släppte alla spänningar och han började gråta. Tårarna rann och hans röst blev så dämpad att jag knappt kunde uppfatta orden.

– Jag älskar er alla så otroligt mycket.

Sedan återgick han till vinet, och jag tror aldrig jag har sett någon människa njuta så intensivt.

Men ”restaurangen” serverar många andra saker. Ett par bredvid mig fick en chock, eller rättare en dubbel chock. När de ankom såg jag tydligt att de inte var lyckliga, runt fyrtiofem, gifta sedan många år, passionslösa, torra. Konversationen handlade om tomhet och ytligheter.

– Jaha, det var ju fina tapeter här.

– Ja, det är det verkligen. Men gud, vad *dyrt*, Rickard. Och tänk om vi inte gillar det vi får. Du vet ju hur du är med främmande mat. Och vad är det här med att vi *måste* acceptera det vi får? Står det verkligen så? Får jag se foldern?

– Ja, det står att om vi inte accepterar det som serveras så sätter de en nolla efter beloppet på notan. Det skulle ju bli så dyrt att vi inte har råd.

– Kan de göra så? Får man verkligen göra så?

– Ja, så länge vi vet om det innan vi sätter oss, så är det väl egentligen okej ... men det är klart att vi *accepterar*, älskling. Det här ska ju vara ett äventyr för oss.

Sedan kom ”kocken”. Han tog frugans hand och tittade på henne, strök henne över kinden och de pratade en stund, men jag hörde inte vad som sades. Därefter frågade han Rickard om han ville ha ett glas vatten. Sedan försvann han. Ungefär tre minuter senare kom en ung, svart och väldigt muskulös man fram till deras bord endast iklädd röda badbyxor. Han tog kvinnans hand och ledde henne igenom rummet till en dörr som öppnades, och sedan var de borta. Rickard reste sig snabbt.

– Vad fan?

Han var på väg att lämna sin plats när en ung kvinna dök upp vid bordet, tog hans hand och sedan var även han borta. Det gick mer än en timme innan de dök upp igen, med rufsigt hår och röda kinder.

– Rickard, älskling, jag var tvungen. Vi måste ju *acceptera*.

– Ingen fara. Jag fick också en bra rätt. Låt oss ta ett glas vin och sedan kan vi ju börja röra oss hemåt.

– Nej, Rickard låt oss gå vidare ut i natten. Jag är så ... skönt lugn just nu. Låt oss hitta ett ställe med ett bra band.

En ung gravid kvinna fick något som såg ut som en blandning av kastanjer och sniglar. Hon blev så glad att hon reste sig och ropade ”jag är gravid, skål allihopa” till alla närvarande. Hennes pojkvän fick en liten tunn bok. Han började läsa direkt och

slutade först tjugo minuter senare när boken var över. Då satt han och betraktade flickvännens ansikte och såg salig ut. Hon åt sina små klumpar, sås och smör rann ner för hakan och hon mumlade något, grymtande som en söt liten gris.

Men det mest märkliga jag hittills har sett var en ensam man iklädd polisuniform, med både ficklampa, batong och pistol. Han pratade länge med kocken som rynkade pannan extra mycket under samtalet.

– Jag ska se vad jag kan göra. Men det kommer att ta en stund.

– Ingen fara, jag har gott om tid. Jag ska inte i tjänst igen förrän imorgon kväll.

Efter en lång stund kom kocken och två medhjälpare med ett enormt silverfat med lock. Alla i rummet stirrade och det blev tyst.

Polisen lyfte aningen på locket, stack in sin vänstra hand och drog fram en avlång sak som jag först inte kände igen. Sedan reste han sig upp och skrek så högt han kunde:

– Bananen!

Därefter lade han en sedelbunt på bordet och sprang ut ur lokalen.

***

Det har gått lång tid nu. Mitt lyckorus sitter i, men samtidigt börjar jag bli trött. Jag ropar på en av ”kyparna” och ber om att få betala. Jag använder mitt kort utan att ens titta på summan. Det blir bäst så. Sedan tar jag på mig min överrock och lämnar stället.

På parkeringen hittar jag min bil. Bakom den ligger en polis och sover av sig ruset.

Detta är novell nummer **17** i serien *Tidsresor* som består av 20 korta prosastycken, skrivna i perioden 2018–2020. Eftersom flera av berättelserna utspelar sig i samma universum (eller nästan samma) kan texterna med fördel läsas i ordning.

Nästa novell i serien: https://www.simonjensen.com/pdf/Dod_ratta_fas_3.pdf

Seriens **första** novell: https://www.simonjensen.com/pdf/Ett_dygn_i_Zez.pdf

Översikt: https://www.simonjensen.com/texts/?genre=short_story

